

ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ АРХІТЕКТУРИ

УДК 72.03(477.83)+ 72.04:738.5

О. Олешко¹, Ю. Петровська²**ВПЛИВ ІВАНА ЛЕВИНСЬКОГО НА ФОРМУВАННЯ
ТА РОЗВИТОК ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІТЕКТУРНОЇ ШКОЛИ
КІН. ХІХ ПОЧ. ХХ СТ.**¹ *Кандидат архітектури, доцент кафедри дизайну та основ архітектури**Національний університет “Львівська політехніка”, Львів*

olenaoleshko@yahoo.com

orcid: 0000-0002-7176-8135

² *Кандидат архітектури, старший викладач кафедри дизайну та основ архітектури**Національний університет “Львівська політехніка”, Львів*

yuliana.r.petrovska@lpnu.ua

orcid: 0000-0001-8519-7065

© Олешко О., Петровська Ю., 2019

<https://doi.org/10.23939/sa2019.02>.

Іван Левинський – видатний представник культурного і наукового життя в Галичині кінця ХІХ початку ХХ ст., один із представників Львівської архітектурної школи, який сформував напрям з яскраво вираженими тенденціями використання народних традицій. Поступово він створив своєрідний напрям в європейській архітектурі – український архітектурний стиль. Фасади кращих будинків цього періоду у Львові становлять приклад композиційного об’єднання будівельної конструкції та орнаменту, а скульптурні, керамічні, металеві оздобы пропорційно і ритмічно відповідають архітектурі. Світоглядні засади І. Левинського відзначаються прагненням до раціональних і конструктивних рішень, до гармонії архітектури з природою. Як педагог І. Левинський користувався повагою у студентів. Під керівництвом професора вони формувались як професіонали, оскільки проходили практику в його проектно-будівельній фірмі.

Ключові слова: архітектурна школа, Іван Левинський, навчальні дисципліни, український архітектурний стиль, проектно-будівельна фірма.

Постановка проблеми

Рік 2019-й у місті Львові приурочений до 100-річчя з дня смерті відомого інженера, будівельника, українського архітектора, педагога, підприємця, громадського діяча Івана Левинського. Відповідно до рішення Виконавчого комітету Львівської міської ради № 147 від 22.02.2019 р. “Про оголошення 2019 року у м. Львові роком Івана Левинського”, міське управління охорони історичного середовища та департамент розвитку мали спільно сформувати та провести заходи задля відзначення ювілейної дати та популяризації історичних пам’яток авторства великого зодчого. Протягом року до цих культурно-мистецьких подій доєдналися ще 18 інституцій міста, зокрема департамент містобудування Львівської міської ради, Державний архів Львівської області, Інститут архітектури Національного університету “Львівська політехніка”, Львівська національна академія мистецтв та інші.

Сьогодні ім’я Івана Левинського відоме лише вузькому колу фахівців, та на початку ХХ століття в промислових і творчих колах його називали одним із перших (Демчина М., 2019).

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Науковець та дослідник творчості І. Левинського Олесь Нога опублікував монографії “Іван Левинський: художник, архітектор, промисловець, педагог, громадський діяч” (Нога, 2009) та “Іван Левинський: архітектор, підприємець, меценат” (Нога, 1993), в яких розкрив біографічні дані митця, проілюстрував його архітектурний доробок, надбання образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва. Статті у наукових виданнях публікує низка науковців, зокрема Н. М. Барановська висвітлює діяльність І. Левинського у соціальному просторі міжкультурного Львова на зламі XIX–XX століть (Барановська, 2017), дослідниця О. С. Вербова висвітлює генезу інноваційного підприємництва на межі XIX–XX ст. та показує постать Івана Левинського, як фундатора інноваційного підприємництва в Галичині (Вербова, 2016). А. Кос та Л. Онищенко публікують видання “Спадщина великого будівничого. Професор Львівської політехніки Іван Левинський (1851–1919)” (Кос та Онищенко, 2009). Видання проілюстроване світлинами будівель, споруджених за його проектами очолюваної ним архітектурної фірми. У 2011 р. І. Жук презентував книгу “Львів Левинського: місто і будівничий” (Жук, 2010). Архітектурну спадщину І. Левинського описано в монографії Ю. Бірюльова “Захаревичі: Творці столичного Львова” (Бірюльов, 2010), “Мистецтво Львівської сецесії” (Бірюльов, 2004), публікаціях А. Рудницького, А. Солтинського, А. Александровича, Т. Возняка, М. Прокопович, Г. Щитинської, М. Іваника, В. Слободяна в енциклопедичних виданнях, біобібліографічному довіднику (Лінда С. та ін., 2019) та інших.

Мета статті

Сто років, які віддаляють сучасників від видатного архітектора, є гарним приводом осмислити вагомість спадщини Івана Левинського, віддати шану та можливість висловити йому особисту вдячність за непересічний талант (Демчина М., 2019).

Детальніше ознайомити читача з методикою викладання навчальних дисциплін І. Левинським у Політехнічній школі, відкрити архівні документи та проаналізувати склад навчальних програм та години їх викладання. Висвітлити співпрацю І. Левинського зі студентами, їх практику на його фабриці, а також співпрацю з іншими педагогами та архітекторами під час спорудження львівських будівель.

Виклад основного матеріалу

Іван Левинський у 1868 р., закінчивши Львівську реальну школу, та, отримавши схвальні рекомендації, вступає у вищу Технічну академію на будівельний відділ. Тут, під керівництвом кваліфікованих спеціалістів, опановує основи архітектурного мистецтва та формується як інженер–будівничий. Велику роль у його житті під час навчання відіграли відомі архітектори Галичини Юліан Захаревич, Леонард Марконі, Володимир Нагірний та інші. Іван Левинський з відзнакою закінчує Технічну академію (1874 р.) та одержує диплом. Виявивши неабиякі здібності в ході навчання, він отримав право залишитись надалі на викладацькій роботі при Академії на Відділі будівництва (Нога, 1993, с. 9–10). У 1902 р. Іван Левинський очолює одну із найперспективніших кафедр при будівельному факультеті Політехнічної школи – кафедру утилітарного будівництва. Створення кафедри було вимогою життя, пов’язаною з появою на початку XX століття нових типів споруд. Як педагог Іван Левинський користувався пошаною і любов’ю студентів, бо щиро ставився до своїх вихованців. У 1903 р. колегія професорів Політехнічної школи іменує його професором відділу будівництва. З 1908 р. Іван Левинський займає посаду звичайного професора. В міру того, як кафедра утилітарного будівництва стає однією з найкращих в Політехніці, зростає авторитет її керівника. Закономірним виявом визнання ролі І. Левинського як педагога і організатора освіти стало обрання його в 1912 і 1913 навчальних роках деканом відділу будівництва (Нога О., 1993, с. 10–11).

У 1902–1909 н. р. У навчальних планах Політехнічної школи зазначено навчальні дисципліни, котрі викладав професор І. Левинський (ДАЛО, Ф. 27. Оп. 2. Спр. 1044. Арк. 30–32):

Будівництво утилітарне (щотижня 4 год лекцій та 8 годин проектування в обох півріччях). У програмі курсу передбачено вивчення загального використання будинків з погляду на технічну гігієну та детальне використання будівлі, враховуючи розміри, стадію будівництва та ситуаційне розташування. Загальне проектування, приблизний кошторис, детальне проектування житлового будинку, орендованих приміщень, готелів, закладів, шкіл, бань, урядових будівель. Проектування станційних будівель залізничних колій, будівель морських портів, будівель поштових відділень, телеграфу та телефонних кабін. Виконання будівельних робіт, керівництво будовою, детальний кошторис та виробництво будівельних матеріалів.

Енциклопедія будівництва (щотижня 2 год лекцій 3 год проектування в зимовому півріччі; 2 год лекцій 6 год проектування в літньому півріччі). Використання простору: внутрішні комунікації, протипожежне забезпечення, запобіжні заходи у разі надзвичайних ситуацій, гігієна будинків, каналізація, опалення та вентиляція, конструкції будинків. Проектування гуртожитків, цехів і магазинів. Виконання будівельних робіт та авторський нагляд, кошторис будівництва (ДАЛО, Ф. 27. Оп. 2. Спр. 1337. Арк. 20 зв., 21, 22).

Будівництво колій (щотижня 2 год лекцій та 4 годин проектування в літньому півріччі) (1904–1906 н.р.). В програмі навчальної дисципліни було передбачено вивчення загального використання будинків з погляду на технічну гігієну, загальне проектування та попередній кошторис, детальне проектування виробничих будівель, палаців, котелень, фабрик, магазинів.

Будівництво сільське (1909–1910 н.р.). (ДАЛО, Ф. 27. Оп. 2. Спр. 1337. Арк. 20 зв., 21, 22).

У 1907 р. Іван Левинський, як автор публікації “Гігієна будівлі як основа змін будівельних норм міста Львова” у першому розділі розглядає питання гігієни ґрунту, гігієни повітря в будинку, питання тепла і сухості будинкових приміщень, питання гігієни освітлення та звукоізоляції в приміщеннях. Другий розділ книги присвячено охороні приміщень від вогню, облаштуванню вентиляції в будинку, вимогам до сходових кліток та багатьом іншим. Цікавим є економічний підхід до забезпечення життя і здоров’я людей в житлових приміщеннях, а також правовий підхід до будівництва. Розгляд цих та інших питань свідчить про високу ерудицію І. Левинського (Lewiński, 1907).

За свою діяльність у стінах Політехніки виховав цілу плеяду відомих українських і польських будівничих і архітекторів, серед яких Т. Обмінський, О. Лушпинський, М. Ковальчук. Створив наукову архітектурну школу, підготував чимало талановитих українських архітекторів, був взірцем архітектора. Високий рівень професійної активності в крайовому будівельному промислі свідчив, що набір студентів на будівельний відділ Львівської політехніки постійно зростав, якщо в перші роки існування відділу на ньому навчалося близько 20–30 студентів, то в середині 1900-х 100 осіб, а напередодні 1914 р. – майже 250 студентів (Нога, 1993, с. 11).

Свої основні формотворчі принципи в архітектурі Іван Левинський висловлює у деяких статтях і доповідях, зокрема у 1901 р. він виступив з лекцією “Про утилітарне будівництво”, в якій окреслив свої погляди на проблеми архітектури й будівництва. Його погляди можна характеризувати як теорію “раціональної архітектури”. Утверджуючи раціоналізм нової сецесійної архітектури, він підкреслював важливість естетичного моменту в формоутворенні. Вважав, що кожна споруду необхідно робити твором мистецтва, а основні функціональні елементи повинні мати естетичну форму і, зокрема, оздоблюватися декором. Світоглядні засади І. Левинського відзначаються прагненням до раціональних і конструктивних рішень, до гармонії архітектури з природою (Lewiński, 1902).

На відміну від колег, для яких архітектура насамперед – це сфера високого мистецтва і естетики, у лекціях І. Левинського слово “мистецтво” не фігурує. Архітектор сучасності у нього

мусить бути не вправним рисувальником, а “будівельним техніком”, який послуговується прецезійним розрахунком. За його словами, великі монументальні громадські будівлі відіграють символічну роль, відображають “душу живого народу”, проте більшість будівель слугують конкретним людським потребам. Отже, їхнє головне завдання – бути зручно розпланованими та технічно оснащеними, такими, у яких людині буде комфортно перебувати. Заради здоров’я людини вони повинні мати достатньо сонячного світла та свіжого повітря. На думку І. Левинського, саме інженер – це спеціаліст, який може доцільно розрахувати план будівлі під конкретну функцію, бути в курсі світових технічних досягнень і відкриттів та вміти раціонально і ефективно використовувати будівельні матеріали та конструкції. Прагнення до ефективності, аніж до ефектності будівлі, є для нього питанням економії – заощаджуючи кошти одного замовника заощаджуються кошти всього краю, що сприяє місцевій економіці та добробуту всіх мешканців краю, що у його час означало автономну Галичину (Заречнюк О., 2019).

Важливе місце у світогляді архітектора і теоретика Івана Левинського займала проблема нового національного стилю. Він перший, хто звертається до народного стилю, а також поступово створює своєрідний напрям в європейській архітектурі – український архітектурний стиль. Протягом 1894–1916 років під його керівництвом постають імпозантні споруди цього напрямку, серед яких 63 об’єкти спроектовані та збудовані фірмою Івана Левинського у Львові та 9 об’єктів за межами міста. Обов’язкові ознаки споруд полягали у гармонійному поєднанні форм народного мистецтва, переведених в камінь чи бетон, декоруванні фасадів керамічною яскравою плиткою зі стилізованими народними орнаментами, використанні різьблених дерев’яних компонентів та специфічно виготовленого металу (Бірюльов, 2010).

На початку ХХ століття в Галичині, як і по всій Європі, серед основних видів архітектурного декору особливе місце займає облицювальна метласька плитка та глазурована і лицьова цегла. В Галичині в архітектурному оздобленні будинків використовували плитки з орнаментальними народними мотивами, застосування яких набувало масового характеру. Важливим осередком виготовлення облицювальної плитки та панно була Керамічна станція при Львівській політехніці. Іван Левинський згуртував навколо своїх закладів найталановитіших українських та польських художників, скульпторів, створивши два художньо-виробничі відділи: монументальне та декоративне малярство, а також скульптурний відділ. Найбільшим здобутком дизайнерів і художників фабрики було створення своєрідного українського стилю у декоративно-прикладному та ужитковому мистецтві (Нога, 1993, с. 57).

Висновки

До забутих імен української культури, штучно вилучених з культурного життя в епоху комуністичної влади, належить ім’я видатного українського архітектора, будівничого, інженера, промисловця, професора Львівської політехніки, визначного громадського діяча – Івана Левинського. Один із видатних представників культурного і наукового життя, патріот рідного краю, оскільки на межі ХІХ–ХХ ст., у період бурхливого пробудження національної самосвідомості, він згуртував гроно своїх учнів і послідовників, щоб вперше в Галичині втілити ідеї відродження українського духу в яскравих, цілісних мистецьких творах. В них майстерно були інтерпретовано мотиви народної творчості Українських Карпат, що дало змогу говорити про глобальне явище “гуцульської сецесії”.

Проектно-архітектурну діяльність І. Левинський розпочав після одержання диплому у Львівській політехнічній школі. Все розпочалося з невеликого архітектурно-проектного бюро, від найпростіших робіт – розробок інтер’єрів та екстер’єрів, креслень вікон, дверей, спільно з іншими будівельними фірмами, аж до створення самобутнього напрямку в європейській архітектурі.

Як науковець і педагог розробив власну систему підготовки інженерних кадрів, сприяв розвитку науково-технічних досліджень, був одним із організаторів інженерного руху в Галичині,

новатором української технічної освіти, засновником та членом українських технічних і культурних товариств. Іван Левинський дбав про студентів остатніх років навчання. Під керівництвом професора вони формувались як професіонали та проходили практику в його проектно-будівельній фірмі.

Наприкінці 1989 року у Львівському політехнічному інституті на архітектурному факультеті засновано премію імені Івана Левинського. Її отримують студенти архітектурних відділів за найкращу розробку архітектурних споруд та інтер'єрів, виконаних у національному українському стилі.

Бібліографія

Program szkoły politechnicznej we Lwowie na rok naukowy 1904–1905. Fund 27, Inventory 2. File 1044. Lviv: State archive of Lviv region.

Program szkoły politechnicznej we Lwowie na rok naukowy 1909–1910 (XXXVIII). Fund 27, Inventory 2. File 1337. Lviv: State archive of Lviv region.

Jan Lewiński, 1902. “O budownictwie użytkowym”, *Czasopismo techniczne*, Nr. 3; Nr. 4.

Lewiński Jan, 1907. *Hygiene budowlі jako podstawa dla zmian się mającej ustawy budowniczej miasta Lwowa*. Lwów: Wydawnictwa Towarzystwa Hygienicznego.

Барановська Н., 2017. Діяльність Івана Левинського у соціальному просторі міжкультурного Львова на зламі XIX–XX століть. Тези IV Міжнародної науково-практичної конференції “Історико-культурна спадщина: проблеми збереження і популяризації”. Львів.

Бірюльов Ю., 2010. *Захаревичі: Творці столичного Львова*. Львів: Центр Європи.

Бірюльов Ю., 2004. *Мистецтво львівської сецесії*. Львів: Центр Європи.

Вербова О. С., 2016. Іван Левинський – фундатор інноваційного підприємництва в Галичині. *Український соціум*, № 4(59). Київ: Інститут економіки та прогнозування НАН України”.

Демчина М., 2019. Сьогодні минає 100 років з дня смерті Івана Левинського. Львівська міська рада. *Новини. Суспільство. Громадський сектор* [online] Доступно: <<https://city-adm.lviv.ua/news/society/public-sector/266959-sohodni-mynaie-100-rokiv-z-dnia-smerti-ivana-levynskoho>> [Дата звернення 7 липня 2019].

Заречнюк О. Іван Левинський. Центр міської історії Центрально-Східної Європи [online] Доступно: <<https://lia.lvivcenter.org/uk/persons/levynskyi-ivan/>> [Дата звернення 1 жовтня 2019].

Жук І., 2010. *Львів Левинського : місто і будівничий*. К.: Грані-Т.

Нога О., 1993. *Іван Левинський. Художник, архітектор, промисловець, педагог, громадський діяч*. Львів: Видавництво “Основа”.

Нога О., 2009. *Іван Левинський: Архітектор, підприємець, меценат* / ред. Юрій Бірюльов. Львів: Центр Європи.

Кос А. та Онищенко Л., 2009. *Спадщина великого будівничого. Професор Львівської політехніки Іван Левинський (1851–1919)*. Національний університет “Львівська політехніка”. Львів: Видавництво Національного університету “Львівська політехніка”.

Лінда С., Клименюк Т., Понкало С., Петровська Ю., Радомська В., Кузьмич В. 2019. *Іван Іванович Левинський. Біобібліографічний довідник*. Національний університет “Львівська політехніка”, 148 с.

Осташко Т. *Левинський Іван Іванович*. *Енциклопедія історії України* : Інститут історії України НАН України. Т.6. Київ: Наукова думка, 2009.

Слободян В., 2005. *Архітектор Лев Левинський*. *Вісник інституту “Укрзахідпроектреставрація”*, № 15. Львів.

References

Program szkoły politechnicznej we Lwowie na rok naukowy 1904–1905. Fund 27, Inventory 2. File 1044. Lviv: State archive of Lviv region.

Program szkoły politechnicznej we Lwowie na rok naukowy 1909–1910 (XXXVIII). Fund 27, Inventory 2. File 1337. Lviv: State archive of Lviv region.

Lewiński Jan, 1902. “O budownictwie użytkowym”, *Czasopismo techniczne*, Nr. 3; Nr. 4.

Lewiński Jan, 1907. *Hygiene budowlі jako podstawa dla zmian się mającej ustawy budowniczej miasta Lwowa*. Lwów: Wydawnictwa Towarzystwa Hygienicznego.

Baranovska N., 2017. Ivan Levynskyi Activity in the Social Space of Intercultural Lviv at the Turn of the 19th and 20th Centuries. Tezy IV Mizhnarodnoyi naukovo-praktychnoyi konferentsiyi “Istoryko-kulturna spadshchyna: problemy zberezheniya i populyaryzatsii”. Lviv.

Biryulov Y., 2010. Zakharevychi: Tvortsii stolychnoho Lvova. Lviv: Tsentr Europy.

Biryulov Y., 2004. Mystetstvo lvivskoyi setsesiyi. Lviv: Tsentr Europy.

Verbova O. S., 2016. Ivan Levynskyi is the sponsor of innovative entrepreneurship in Galicia. Ukrayinskyi sotsium, № 4(59). Kiev: Instytut ekonomiky ta prohnozuvannya NAN Ukrayiny.

Demchina M., 2019. Today is 100 years since the death of Ivan Levynskyi. Lviv city council. News. Society. The public sector [online] Available at: <<https://city-adm.lviv.ua/news/society/public-sector/266959-sohodni-mynaie-100-rokiv-z-dnia-smerti-ivana-levynskoho>> [Date of reference 7 July 2019].

Zarechniuk O. Ivan Levynskyi. Tsentr miskoyi istoriyi Tsentralno-Skhidnoyi Yevropy [online] Available at: <<https://lia.lvivcenter.org/en/persons/levynskyi-ivan/>> [Date of reference 1 October 2019].

Zhuk I., 2010. Lviv Levynskoho : misto i budivnychyy. Kiev: Grani-T.

Noha O., 1993. Ivan Levynskyi. Khudozhnyk, arkhitekt, promyslovets, pedahoh, hromadskyi diyach. Lviv: Vydavnytstvo “Osnova”.

Noha O., 2009. Ivan Levynskyy: Arkhitekt, pidpryemets, metsenat, red. Yuriy Biryuliov. Lviv: Tsentr Europy. 76 s.

Kos A. ta Onyshchenko L., 2009. Spadshchyna velykoho budivnychoho. Profesor Lvivskoyi politekhniky Ivan Levynskyi (1851–1919). Lviv: Vydavnytstvo Lvivskoyi politekhniky.

Linda S., Klymenyuk T., Ponkalo S., Petrovska ta in. 2019. Ivan Ivanovych Levynskyi. Biobibliohrafichnyy dovidnyk. Lviv: Vydavnytstvo Lvivskoyi politekhniky/ 148 s.

Ostashko T. Levynskyi Ivan Ivanovych. Entsyklopediya istoriyi Ukrayiny : Instytut istoriyi Ukrayiny NAN Ukrayiny. T.6. Kyiv: Naukova dumka, 2009.

Slobodyan V., 2005. Arkhitekt Lev Levynskyi. Visnyk instytutu “Ukrzakhidproektrestavratsiya”, № 15. Lviv.

¹*O. Oleshko*, ²*Yu. Petrovska*

¹ PhD, Associate Professor of the Department of Design and Fundamentals of Architecture
Lviv Polytechnic National University, Lviv
olenaoleshko@yahoo.com
orcid: 0000-0002-7176-8135

² Senior Lecturer of the Department of Design and Fundamentals of Architecture
Lviv Polytechnic National University, Lviv
yuliana.r.petrovska@lpnu.ua
orcid: 0000-0001-8519-7065

THE INFLUENCE OF IVAN LEVYNSKYI ON THE FORMATION AND DEVELOPMENT OF THE LVIV ARCHITECTURAL SCHOOL AT THE END OF 19th AND THE BEGINNING OF THE 20th CENTURIES

© *Oleshko O., Petrovska Yu., 2019*

Ivan Levynskyi is an outstanding representative of cultural and scientific life in Halychyna at the end of the 19th and beginning of the 20th centuries. He is one of the representatives of the Lviv Architectural School, which formed a direction, with pronounced tendencies of using folk traditions. Gradually he created a peculiar kind of direction in European architecture – the Ukrainian architectural style. The facades of the best houses of this period in Lviv are an example of a compositional combination of building construction and ornament, and the sculptural, ceramic, metal decors, proportionally and rhythmically correspond to the architecture. The ideological foundations of I. Levynskyi are marked by the desire for rational and constructive decisions, for the harmony of architecture with nature. As a teacher and lecturer, I. Levynskyi enjoyed the respect of students. Under the guidance of the professor, they formed themselves as professionals, as they passed the practice in his design and construction firm.

The year 2019 in Lviv is dedicated to the 100th anniversary of the death of the famous engineer, builder, Ukrainian architect, teacher, entrepreneur and public figure Ivan Levynskyi. In accordance with the decision of the Executive Committee of the Lviv City Council № 147 of 22 February 2019 “Announcement of 2019 in Lviv by the year of Ivan Levynskyi”, the City Administration of the Historical Environment and the Development Department jointly had to form and implement measures to commemorate the anniversary date and popularize historical monuments, which were built under authorship of the great architect. During this year, 18 other institutions of the city joined these cultural and artistic events, including the Department of Urban Planning of the Lviv City Council, the State Archives of the Lviv Oblast, the Institute of Architecture of Lviv Polytechnic National University, the Lviv National Academy of Arts, and others.

Oles Noha, a scientist and researcher of I. Levynskyi’s works, published the monographs “Ivan Levynskyi: an artist, architect, industrialist, teacher, public figure” and “Ivan Levynskyi: architect, entrepreneur, philanthropist”. Articles in scientific publications are published by a number of scientists, A. Kos and L. Onishchenko publish an edition “The Legacy of the Great Construction. Professor of Lviv Polytechnic Ivan Levynskyi (1851–1919)”. This publication is illustrated with the photographs of buildings erected by his architectural company. In 2011, I. Zhuk presented the book “Levynskyi’s Lviv: the City and the Builder”. The architectural heritage of I. Levynskyi is described in the scientific publications, in encyclopedic publications, bio-bibliography and other publications.

Today, the name of Ivan Levynskyi is known only to a narrow circle of specialists, and in the early twentieth century it was called one of the first in the industrial and creative circles. One hundred years separate the contemporaries from this prominent architect, which is a good reason to reflect on the importance of his heritage. Paying homage to Ivan Levynskyi is an opportunity to express his gratitude to him for his extraordinary talent. To study in detail the teaching of the disciplines at the Polytechnic School, to open archival documents and to analyze the composition of the curricula and the timetable of their teaching. To cover I. Levynskyi’s cooperation with students, their practice at his factory, as well as cooperation with other educators and architects in the construction of Lviv buildings.

Key words: architectural school, Ivan Levynskyi, disciplines, Ukrainian architectural style, design and construction firm.